

Sygn. akt VIII C 266/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 9 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2019 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko A. D.

o zapłatę

zasądza od pozwanego A. D. na rzecz powoda (...) spółka z o.o. w W. kwotę 638,63 zł (sześćset trzydzieści osiem złotych sześćdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 266/19

UZASADNIENIE

W dniu 18 lipca 2018 roku (...) spółka z o.o. w W., reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczyła przeciwko A. D. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 638,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, a także wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powódka podniosła, że rozwiązała z pozwanym umowę na dostawę paliwa gazowego, w związku z czym stwierdzone podczas kontroli nieprawidłowości zostały zakwalifikowane jako nielegalny pobór gazu w rozumieniu definicji zawartej w art. 3 pkt. 18 ustawy Prawo energetyczne. W następstwie tego pozwany został obciążony opłatą z tytułu nielegalnie pobranego paliwa, ustaloną na podstawie przepisu art. 57 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo energetyczne, w związku z czym powódka wystawiła notę obciążeniową nr (...) na kwotę 638,63 zł, w której termin zapłaty określono na 3 lutego 2016 r.

(pозew k. 3- 4)

W dniu 13 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty, którym nakazał, aby pozwany zapłacił na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz koszty procesu.

(nakaz zapłaty k. 5 v.)

Od powyższego orzeczenia A. D. złożył sprzeciw, którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości. W pierwszej kolejności pozwany wniosł o odrzucenie pozwu z uwagi na zawisłość sporu, gdyż pomiędzy tymi samymi stronami prowadzona jest sprawa o to samo roszczenie, w której w dniu 3 sierpnia 2018 r. wydano nakaz zapłaty. W dalszej kolejności pozwany wniosł o oddalenie powództwa podnosząc brak podstaw do rozwiązania umowy, a w konsekwencji do naliczania opłaty z tytułu nielegalnego pobierania gazu. W uzasadnieniu A. D. podniósł, że nie był informowany przez powódkę o rozwiązaniu umowy, która to czynność powinna być czynnością dwustronną. Poza tym pozwany

wskazał, że kwestionował prawidłowość rozliczania zużytego gazu w oparciu o jednostkę miary Kw/h, gdy tymczasem zamontowany u pozwanego licznik mierzył zużycie w jednostkach m³.

(sprzeciw k. 6 v.- 8)

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne złożenie sprzeciwu.

(postanowienie k. 13 v.)

Na rozprawie w dniu 25 listopada 2019 r. pozwany podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

(protokół rozprawy k. 45- 47)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z o.o. w W. oraz pozwanego łączyła umowa kompleksowa dostarczania paliwa gazowego.

(bezsporne, zeznania pozwanego k. 45 w związku z k. 46)

Pismem z dnia 30 lipca 2015 roku (...) spółka z o.o. w W. wypowiedział pozwanemu umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego z powodu braku spłaty zadłużenia w wysokości 172,06 zł z zachowaniem 14 dniowego okresu wypowiedzenia. W wypowiedzeniu zawarto informację, że w wypadku poboru paliwa gazowego po dacie rozwiązania umowy, będzie naliczana opłata karna za nielegalny pobór paliwa gazowego w wysokości trzykrotności ceny określonej w taryfie właściwego operatora systemu dystrybucyjnego. Pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 18 sierpnia 2015 r. w drodze doręczenia zastępczego.

(wypowiedzenie umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego k. 37, potwierdzenie odbioru k. 37 v.- 38)

W dniu 26 listopada 2015 r. pracownicy (...) spółka z o.o. w W. przeprowadzili kontrolę prawidłowości poboru paliwa gazowego w lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł.. A. D. został poinformowany o konieczności podpisania umowy kompleksowej w terminie 7 dni od daty kontroli.

(protokół kontroli k. 44)

Protokołem nr (...) spisany w dniu 18 stycznia 2016 r. (...) spółka z o.o. w W. naliczyła A. D. opłatę za nielegalny pobór gazu w wysokości 638,63 zł.

(protokół k. 43)

W dniu 31 lipca 2018 roku (...) spółka z o.o. w W., wniosła przeciwko A. D. powództwo o zapłatę kwoty 638,63 zł tytułem opłaty za nielegalnie pobrane paliwo, ustalonej na podstawie przepisu art. 57 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo energetyczne, objętej notą obciążeniową nr (...). W dniu 3 sierpnia 2018 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty, którym nakazał, aby pozwany zapłacił na rzecz powoda dochodzoną pozewem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz koszty procesu.

(kserokopia pozwu o zapłatę k. 30- 32 , kserokopia nakazu zapłaty k. 33)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony, a w ograniczonym zakresie także na podstawie zeznań A. D..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie (...) spółka z o.o. w W., wniosła o zasądzenie od A. D. kwoty 638,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem opłaty za nielegalny pobór gazu w rozumieniu definicji zawartej w art. 3 pkt. 18 ustawy Prawo energetyczne, ustaloną na podstawie przepisu art. 57 ust. 1 pkt. 1 powołanej ustawy, objętej notą obciążeniową nr (...).

Pozwany przede wszystkim wniósł o odrzucenie pozwu z uwagi na zawisłość sporu, gdyż pomiędzy tymi samymi stronami prowadzona jest sprawa o to samo roszczenie, w której w dniu 3 sierpnia 2018 r. wydano nakaz zapłaty. Powyższy zarzut pozwanego należy ocenić jako niezasadny. Co prawda w dniu 31 lipca 2018 roku (...) spółka z o.o. w W. faktycznie wniosła przeciwko A. D. powództwo o zapłatę kwoty 638,63 zł tytułem opłaty za nielegalnie pobrane paliwo, ustalonej na podstawie przepisu art. 57 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo energetyczne, objętej notą obciążeniową nr (...). Zatem nie ulega wątpliwości, że powódka wniosła przeciwko pozwanemu powództwo o to samo roszczenie, jednak później niż w przedmiotowej sprawie, co jak ustalił Sąd z urzędu było podstawą do wydania prawomocnego już postanowienia o odrzuceniu pozwu, który wpłynął do tut. Sądu w dniu 31 lipca 2018 roku.

W dalszej kolejności pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc brak podstaw do rozwiązania umowy, a w konsekwencji do naliczania opłaty z tytułu nielegalnego pobierania gazu. Z takim stanowiskiem A. D. nie sposób się zgodzić. Pozwany nie kwestionował faktu zalegania z zapłatą na rzecz powódki. Wprost przeciwnie A. D. potwierdził, że zaprzestał regulować wystawiane przez powódkę rachunki za dostarczane paliwo gazowe, gdyż kwestionował prawidłowość rozliczania zużytego gazu w oparciu o jednostkę miary Kw/h, gdy tymczasem zamontowany u pozwanego licznik mierzył zużycie w jednostkach m³. Zatem strona powodowa miała uprawnienie do wypowiedzenia umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego z powodu braku spłaty zadłużenia, co też uczyniła pismem z dnia 30 lipca 2015 roku. Nie ulega wątpliwości, że wypowiedzenie umowy ze swojej natury jest oświadczeniem jednostronnym, a nie jak twierdził pozwany dwustronnym, wymagającym zgody lub współdziałania drugiej strony.

Nie jest również prawdziwe twierdzenie przytoczone w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, że A. D. nie był informowany przez powódkę o rozwiązaniu umowy. Strona powodowa przedstawiła dowód doręczenia zastępczego pozwanemu pisma z dnia 30 lipca 2015 roku, zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego z powodu braku spłaty zadłużenia. Co więcej ze złożonego przez pozwanego na rozprawie protokołu kontroli prawidłowości poboru paliwa gazowego w lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł. przeprowadzonej w dniu 26 listopada 2015 r., wynika jasno, że pracownicy (...) spółka z o.o. w W. informowali A. D. o konieczności podpisania umowy kompleksowej w terminie 7 dni od daty kontroli. Poza tym pozwany złożył na rozprawie protokół nr (...) spisany w dniu 18 stycznia 2016 r., w którym (...) spółka z o.o. w W. naliczyła pozwanemu opłatę za nielegalny pobór gazu w wysokości 638,63 zł. Z powyższych rozważań wynika jasno, że A. D. wiedział zarówno o wypowiedzeniu umowy kompleksowej dostawy paliwa gazowego, jak i konieczności zawarcia ponownie umowy oraz naliczenia opłaty za bezumowny pobór paliwa gazowego.

Jak już była o tym mowa powyżej, z uwagi na zaleganie z zapłatą za zużyty gaz, strona powodowa miała uprawnienie do wypowiedzenia umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego, o czym pozwany został co najmniej dwukrotnie powiadomiony, a pomimo tego nadal używał gazu. Zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt. 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, nielegalnym pobieraniem paliw lub energii jest m. in. pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy. Ponieważ A. D. używał gazu pomimo wypowiedzenia umowy, powódka miała uprawnienie do obciążenia pozwanego opłatą z tytułu nielegalnie pobranego paliwa, ustaloną na podstawie przepisu art. 57 ust. 1 pkt. 1 powołanej powyżej ustawy. Zgodnie z wymienionym przepisem w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może pobierać od odbiorcy, a w przypadku gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie. Wysokość oraz sposób wyliczenia opłaty za nielegalny pobór gazu został

wskazany w złożonym przez samego pozwanego protokole nr (...) spisany w dniu 18 stycznia 2016 r. Zresztą A. D. nie kwestionował wysokości dochodzonej opłaty za nielegalny pobór gazu w kwocie 638,63 zł.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w ustawowej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu, czyli od dnia 4 lutego 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c., gdyż strona powodowa wygrała sprawę w całości. Na koszty poniesione przez stronę powodową w łącznej wysokości 317 zł złożyły się: opłata od pozwu- 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa- 17 zł i wynagrodzenie radcy prawnego- 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 317 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.